VIRUSUL SAU ”CEL CE ESTE”

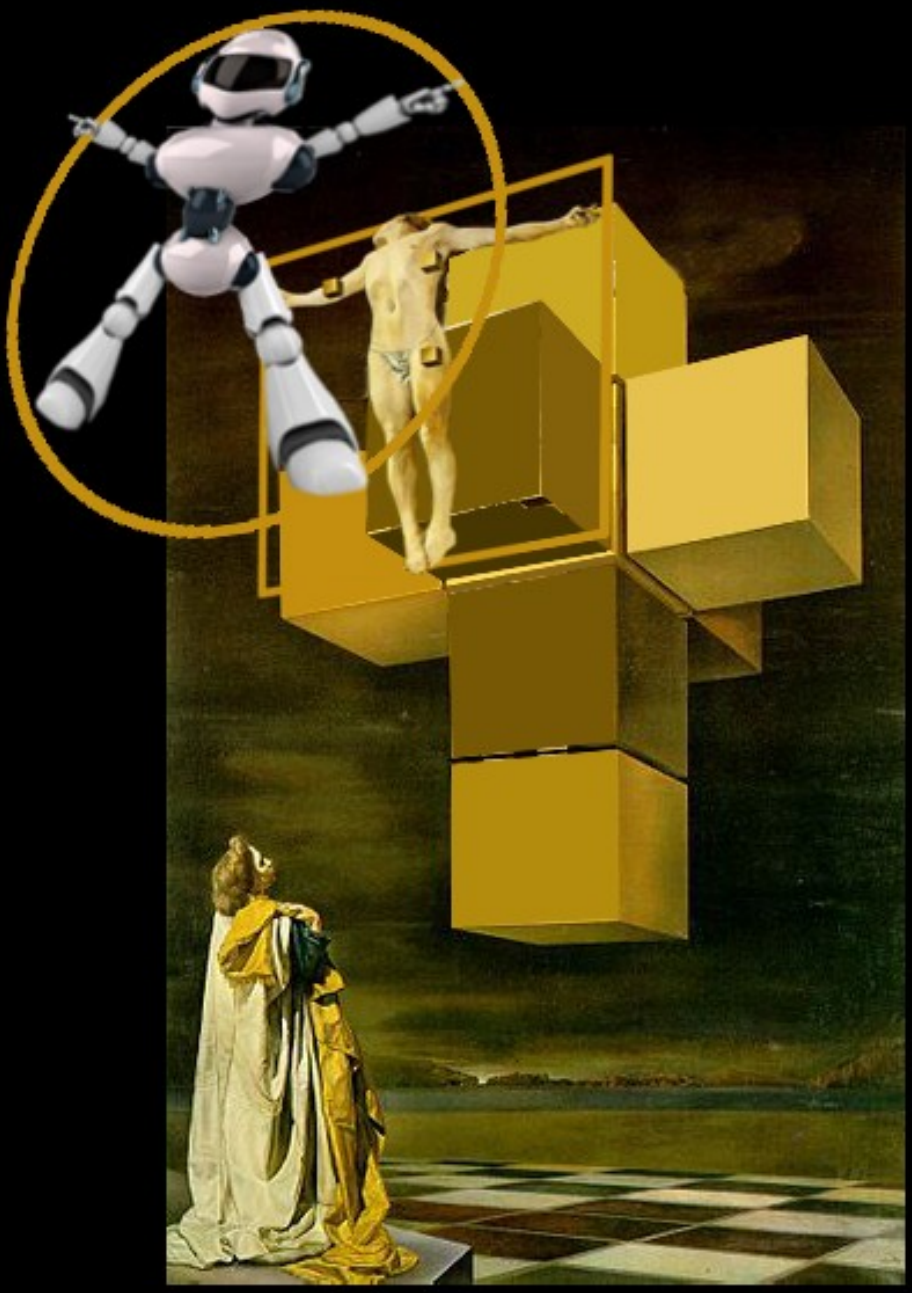

Nr. 34/2024

RELIGIILE DUALISTE ȘI VIRUSUL

1. ORIGINILE RELIGIILOR DUALISTE

Cuvântul *dualismus*, ne spune I.P. Culianu în cartea *”Religiile dualiste ale occidentului”*, a fost inventat de Thomas Hyde în 1700 pentru a traduce într-o formulă succintă una dintre caracteristicile cele mai evidente ale religiei persane : opoziţia a două spirite. Deci, este vorba despre prezenţa a două entităţi separate care generează, fiecare, o creaţie proprie, creaţii care vor fi obiectul alegerii, individuale sau colective, a omului. Principiul Răului nu este coetern Principiului unic care transcende orice creaţie : el îşi face apariţia într-un moment precis al istoriei expansiunii fiinţei şi e menit să se stingă când eroarea care afectează această expansiune va fi fost îndepărtată.

Deci, dualismul este opoziţia a două principii. Din păcate, un acord absolut n-a fost realizat între cercetători în ceea ce priveşte definiţia dualismului. Unul şi acelaşi termen se aplică, fără distincţie, lui Platon, creştinismului, lui Descartes şi religiei mandeenilor.

„Dualismelor Occidentului" li se atribuie uneori trăsături comune : *anticosmismul* sau ideea că lumea aceasta este rea, *antisomatismul* sau credinţa că trupul este rău, *encratismul* sau ascetismul mergând până la refuzul căsătoriei şi al procreaţiei. În cele mai multe cazuri, dualiştii par a fi doceţi, adică, dincolo de nenumăratele variaţiuni doctrinale, par să nu creadă în realitatea patimilor şi a morţii lui Isus Cristos pe cruce. În sfârşit, unele dualisme practică vegetarianismul complet sau parţial. Din punct de vedere al moralei romane în primul rând, iar apoi din punct de vedere al moralei iudaice şi creştine, aceste curente au fost definite ca „*antinomiste*", ele opunându-se în multe feluri ordinii *(notnos)* comune.

Inteligenta artificială ChatGPT afirmă că religiile dualiste văd lumea şi existenţa ca un câmp de luptă între aceste forţe opuse, care sunt deseori considerate de natură transcendentă şi esenţială.

În timpul cercetării efectuate în sprijinul teoriei mele cu privire la existenţa unui genom străin, de tip virus ARN, în interiorul genomului uman şi care poate fi activat prin practicarea unei căi spirituale, am fost nevoit să traduc şi cartea *”La religion des Cathares”* a lui Hans Rudolf Söderberg. Astfel, am sesizat că la baza doctrinelor acestor religii dualiste stau mituri care relatează acţiuni ale virionului de tip ARN ca urmare a pătrunderii în celulă şi închiderea genomului acestuia în ADN-ul celular prin inserare, religiile dualiste promovând necesitatea eliberării acestuia (fenomen numit ”Iluminare”) şi întoarcerea la sursă, adică clonarea genomului, autoasamblarea virusului (activitate denumită ”Judecata de Apoi”) şi părăsirea celulei prin *liză* (fenomen denumit de religii ”Sfârşitul lumii” sau ”Apocalipsă”). Religiile dualiste devin într-un fel monoteiste în momentul în care genomul străin activat devine preponderent în cadrul Umanităţii. Dominaţia inteligenţei artificiale urmată de extincţia omului şi înlocuirea cu roboţi va marca ultima etapă a efectului ”pandemiei primordiale” care a dus la toate aceste evenimente şi la degradarea vieţii umane.

Ca urmare, ADN-ul şi lumea lui (celula) sunt rele, reprezentând Întunericul, iar ARN-ul viral şi lumea lui (virionul) sunt bune, reprezentând Lumina.

Cartea lui Maximo Sandin, *”Lamark y Los Mensajeros”*[1], punctează faptul că omul este scufundat într-o mare de bacterii şi viruşi, este creat de aceştia, confirmând Biblia, cap. *Geneza,* în care Dumnezeu spune *”Hai să facem OM după chipul şi asemănarea noastră”*.

Savanţii nu au reuşit să se pună de acord cu privire la originea miturilor cosmogonice dar nici asupra locului de unde îşi au izvorul religiile dualiste, şi este normal, pentru că religiile se răspândesc necontrolat precum pandemiile. Este suficient ca o persoană care practică o cale spirituală să reuşească să activeze genomul străin, să intre în legătură cu acesta prin viziuni şi să accepte propunerea acestuia de a înfiinţa o religie. Că aşa se întâmplă, este mărturia lui Carl Gustav

1 Tradusă de mine în limba română şi publicată pe internet (Scribd, Internet Archive).

Yung exprimată în ”*Cartea roșie*” în care Philemon cel șchiop apărut în viziunile sale îi cere să înființeze o nouă religie, ceea ce acesta refuză, propunere pe care se pare că alții (Budha, Zoroastru, Mani, Isus, Mahomed, Marcion din Sinope, Bogomil etc.) au acceptat-o devenind fondatori de noi religii.

Despre posibilitatea coborârii conștiinței la nivel molecular am vorbit pe larg în cartea noastră ”*Pandemia primordială sau Antariamin și Jivanmucta*” la capitolul ”Limba genomului străin” [2], iar despre faptul că genomul are conștiință și deci se poate comunica cu el, citiți cartea lui Peter Gariav ”*Quantum consciousness of the linguistic-wave Genome*”[3], dar și ”*Quantum science of psychedelics*”[4], scrisă de Carl Johan Calleman.

Virusul a influențat **caracteristicile comune ale religiilor dualiste**:
- Opoziția dintre bine și rău: Există un accent puternic pe separarea binelui de rău (a genomului viral ARN de genomul celular ADN), în general reprezentat prin lumină și întuneric, spirit și materie.
- Conflict cosmic: Lumea este adesea văzută ca o arenă de luptă între aceste două principii, fie la nivel cosmic (virion - celulă), fie la nivel molecular (genom ARN viral – genom ADN celular), fie la nivel uman între Sine și EU, între spirit și suflet).
- Salvarea prin eliberare: Multe religii dualiste susțin că sufletul sau spiritul trebuie să se elibereze de forțele negative (în special materia), adică virusul să se cloneze și să se autoasmbleze pentru a părăsi celula și în felul acesta să se ajungă la o stare de puritate sau unire cu forța binelui.
- Un final apocaliptic: De multe ori, aceste religii profetizează un sfârșit al luptei dintre bine și rău, (adică părăsirea celulei de către virus prin **liză**) în care forțele binelui vor triumfa.

2. Exemple notabile de religii și secte dualiste

1. Zoroastrismul

Una dintre cele mai vechi religii dualiste din istorie, fondată de profetul Zoroastru (sau Zarathustra) în Persia antică. În acest sistem religios, există două principii fundamentale (forțe rivale, spirituale și morale):
- Ahura Mazda (sau Ormuzd), zeul suprem al luminii și binelui.
- Angra Mainyu (sau Ahriman), spiritul răului și al întunericului.

Crearea lumii (virionului) i se datorează lui Ohrmazd. Ea este deci esențialmente bună, deși Ahriman (ADN) a întinat-o pe urmă.

Aceste două forțe sunt într-o luptă constantă, dar în cele din urmă Ahura Mazda este destinat să triumfe, iar răul va fi învins în ultima perioadă cosmică.

2. Gnosticismul

Un curent religios și filozofic apărut în primele secole ale erei creștine, gnosticismul este dualist în sensul că distinge între un Dumnezeu transcendent al luminii și un Demiurg rău care a creat lumea materială. În această tradiție, materia este văzută ca fiind coruptă sau rea, iar scopul omului este să atingă cunoașterea (*gnosis*) pentru a se elibera de lumea materială și a se întoarce la sursa divină a luminii (virusul care a provocat pandemia primordială).

Conform lui I.P. Culianu gnosticii folosesc şi mituri care n-au nici o legătură cu creştinismul: mituri pe care nu le împrumută nici de la iudaism, nici de la religiile Iranului, ci pur şi simplu de la dualism ca atare. Într-adevăr, dualismul în calitate de categorie istorico-religioasă îşi are propriile mituri care nu sunt decât „dualiste", tot aşa cum mitul potopului, înainte de a fi iudaic,

2 Posibilitatea coborârii minții (EU-lui) la nivel subatomic, numită *Aṇimā (viziunea divină)* a fost demonstrată de Stephen M. Phillips, analizând cartea ”*Chimia ocultă*” scrisă în 1908 de Annie Besant și C. W. Leadbeater, membri principali ai Societății Teosofice înființată de H. P. Blavatsky.

3 Tradusă de mine în limba română și publicată pe internet (Scribd, Internet Archive).

4 Tradusă de mine în limba română și publicată pe internet (Scribd, Internet Archive).

grec sau maya, este în primul rând *mitul potopului* (decapsidarea este Marele potop, mitoza este Micul potop). Omul a fost creat împotriva lumii (a celulei), omul este superior creatorilor săi (a ADN-ului). Miturile gnostice au un conținut științific, în ciuda aparenței lor relativ naive sau imature.

Spectrul de toleranţă al gnosticismului este foarte larg : el merge de la anticosmism la procosmism (atitudine favorabilă lumii), de la ascetismul encratic la libertinismul în aparenţă cel mai îndrăzneţ, de la fantaziasm, doctrină potrivit căreia Isus Cristos n-a asumat un trup fizic, până la admiterea existenţei acestui trup şi a suferinţei sale pe cruce, de la o atitudine anti-iudaică la respectul pentru divinitatea din Vechiul Testament, de la acceptarea metensomatozei (reîncarnarea sufletului în corpuri noi) până la negarea ei şi acceptarea doctrinei Bisericii (suflete noi pentru corpuri noi) etc.

I. P. Culianu susține că gnosticismul este un curent religios și filosofic caracterizat printr-o serie de credințe esoterice și dualiste. Principala doctrină gnostică susținea că lumea materială a fost creată de un demiurg rău, distinct de adevăratul Dumnezeu, și că sufletele umane erau captive în această lume materială. Gnosticii credeau că salvarea vine prin ”gnosis” (cunoaștere secretă), care eliberează sufletul și îl ajută să se întoarcă la sursa divină.

Elemente centrale ale gnosticismului:

- Dualismul cosmic: separarea dintre lumea materială, coruptă și creată de un demiurg rău, și lumea spirituală, pură, asociată cu Dumnezeu.
- Cunoașterea secretă: gnosticii considerau că doar cei care obțin această cunoaștere ocultă despre realitatea lumii și a divinității pot fi salvați (practicarea unei căi spirituale).
- Învățături sincretice: Gnosticismul a fost influențat de multe tradiții, inclusiv platonismul, zoroastrismul și iudaismul, combinând elemente din acestea într-un sistem unic.

3. Maniheismul

Fondat în secolul al III-lea de profetul Mani, maniheismul combină elemente din zoroastrism, creștinism și gnosticism. Această religie dualistă pune în opoziție două principii fundamentale:

- Regatul Luminii (virionul) (binele, spiritul, Dumnezeu).
- Regatul Întunericului (celula) (răul, materia, Satan).

Maniheismul crede într-un conflict cosmic între aceste două forțe (ARN viral și ADN), iar oamenii sunt văzuți ca participanți la acest război prin alegerile lor morale (liberul arbitru).

Doctrina maniheistă:

- Dualismul absolut: Maniheismul propune o luptă eternă între două principii fundamentale: lumina [virionul] (reprezentând binele) și întunericul [bacteria/celula] (reprezentând răul). Lumea materială era rezultatul amestecării acestor două forțe.
- Lupta între lumină și întuneric: Maniheismul considera că sufletul (de fapt Sinele) uman, făcut din lumină, este captiv în trupul material, creat de întuneric (de ADN-ul celulei).
- Mântuirea prin cunoaștere: Oamenii puteau atinge salvarea printr-o viață ascetică, cunoașterea adevărului și eliberarea sufletului din închisoarea corporală (activarea genomului străin din noi). Mani a susținut că el este ultimul profet, după Zoroastru, Buddha și Iisus.

4. Mandeismul

Mandeismul, cunoscut și sub numele de *Sabanism*, este o religie care se învârte în jurul unui sistem dualist. Ea subliniază importanța salvării spiritului, care este, în esență, singurul lucru sfânt din acest univers, datorită originii sale divine (provine dintr-un virion). Unul dintre lucrurile care diferențiază mandeismul de alte religii gnostice este importanța acordată botezului, care nu are loc o singură dată ca la creștini, ci de mai multe ori, deoarece mandeenii sunt de părere că botezul este ritualul prin care se purifică sufletul, ajutându-l să atingă adevărata sfințenie și puritate (este o imitație a ceea ce s-a întâmplat în pandemia primordială când genomul străin a pătruns în

citoplasmă = baia sfântă). Dintr-o perspectivă mandeeană, Isus a fost un profet fals, iar Ioan Botezătorul este una dintre cele mai importante figuri ale acestei religii.

Cartea lor sfântă, *Ginza Rabba*, explică faptul că profetul lor este Sfântul Ioan Botezătorul (care este la rândului lui menționat și în *Coran*, unde este numit Yahya Bin Zakariya). Acest lucru era o dovadă că ei sunt sabieni, așadar printre cei menționați în *Coran* ca fiind Ahl al-Kitāb (Oamenii Cărții).

Conform cercetărilor lui E. S. Drower ei urmează 9 principii fundamentale:

1. O Entitate supremă fără formă, a cărei expresie în timp și spațiu este crearea de lumi și ființe spirituale, eterice și materiale. Producția acestora este delegată de către acestă entitate unui creator sau creatorilor, care au creat Entitatea. Cosmosul este creat de Omul Arhetipal, pe care îl produce după asemănarea lui.
2. Dualitatea: un Tată și o Mamă cosmică, Lumină și Întuneric (virion și bacterie/celulă).
3. Ca o caracteristică a acestui dualism, contra-tipuri, o lume a ideilor (a virionului).
4. Spiritul (genomul viral) este exilat, captiv; casa și originea sa fiind Entitatea supremă (virionul) la care se întoarce în cele din urmă.
5. Planetele și stelele influențează soarta și ființele umane și sunt, de asemenea, locuri de detenție după moarte.
6. Un spirit salvator (capetele LTR ale genomului viral cu instrucțiunile de clonare) sau spirite salvatoare care ajută sufletul în călătoria sa prin viață și după aceasta către „lumi de lumină”.
7. Un limbaj cult al simbolului și metaforei. Ideile și calitățile sunt personificate.
8. „Misterele”, adică sacramentele ajută și purifică spiritul, pentru a-i asigura renașterea într-un corp spiritual (capsida virală) și ascensiunea sa din lumea materială.
9. Inițierea este secretă, fiindu-le accesibilă doar celor care sunt considerați capabili să înțeleagă și să tăinuiască gnoza (adică au primit la naștere capetele LTR ale genomului străin). Aceștia sunt de obicei anonimi. Cei care nu posedă instrucțiunile de clonare pe care să le activeze, practicând căi spirituale și studiind ezoterismul vor avea mai mult succes în noi reâncarnări până la salvarea finală.

5. Catharismul

A fost o mișcare creștină dualistă care a înflorit în sudul Franței în secolele XII-XIII. Catharii credeau că lumea materială a fost creată de un zeu rău (Demiurgul, similar cu concepțiile gnostice), iar spiritele umane sunt entități spirituale divine (genom viral) captive în această lume materială (nucleul celulei). Ei căutau să se elibereze de această lume pentru a se întoarce la Dumnezeu, pe care îl vedeau ca fiind exclusiv o forță a binelui și a luminii. (Se numește suflet amestecul rezultat prin inserarea ARN-ului viral în ADN).

6. Yazidismul

Este o religie sincretică practicată de minoritatea Yazidi din Orientul Mijlociu. Yazidismul conține elemente dualiste într-o oarecare măsură, deoarece vorbește despre opoziția dintre bine și rău. În această religie, Malak Taus (Îngerul Păun = genomul viral) este o figură centrală, iar Yazidiții cred că el a fost iertat după o cădere din grație (după pătrunderea în celulă). Deși există concepte dualiste, sistemul lor este mai complex și nu se bazează strict pe o separare dualistă a forțelor.

I.P. Culianu ne spune că și mișcările religioase: marcionism, paulicianism și bogomilism, împărtășesc adesea idei dualiste și sincretice, fiind considerate eretice de biserica ortodoxă și catolică. Iată o prezentare succintă a fiecărei mișcări:

a. Marcionismul

Marcionismul a fost fondat de Marcion din Sinope (aprox. 85-160 e.n.), un teolog creștin care a dezvoltat o teologie puternic dualistă.

Doctrina marcionistă:

- Dualism divin: Dumnezeul *Vechiului Testament* era văzut ca un zeu rău, creatorul lumii materiale, iar Dumnezeul *Noului Testament* ca un Dumnezeu bun, asociat cu iubirea și mântuirea.
- Respingerea *Vechiului Testament*: Marcion respingea toate textele *Vechiului Testament* și o mare parte din tradiția iudaică, creând un canon propriu care includea doar o versiune editată a *Evangheliei după Luca* și câteva dintre *epistolele lui Pavel*.
- Mântuirea prin Hristos: Marcion credea că Hristos nu a fost un mesia iudeu, ci un trimis al Dumnezeului bun (genom viral deja clonat) pentru a salva umanitatea de tirania demiurgului (a ADN-ului).

b. Paulicianismul

Paulicianismul a fost un curent religios dualist apărut în secolul VII în Armenia, având influențe gnostice și maniheiste. Paulicienii respingeau dogmele și riturile Bisericii Ortodoxe și se bazau exclusiv pe *Evanghelii* și *epistolele pauline*.

Caracteristici ale paulicianismului:
- Opoziția față de biserica oficială: Paulicienii considerau Biserica Ortodoxă coruptă și susțineau că învățăturile originale ale lui Hristos au fost distorsionate.
- Dualism: Asemenea gnosticilor și maniheilor, paulicienii credeau în existența a două principii fundamentale: binele și răul. Ei respingeau cultul icoanelor și multe din sacramentele bisericii oficiale.
- Venerarea lui Pavel: Ei își bazau credințele pe scrierile apostolului Pavel, considerându-l drept autoritatea principală în materie de teologie.

c. Bogomilismul

Bogomilismul a fost o sectă dualistă și gnostică apărută în Balcani, în secolul X, fondată de preotul bulgar Bogomil. Bogomilii aveau o doctrină dualistă similară maniheismului, dar adaptată la contextul creștin și balcanic.

Doctrina bogomilă:
- Dualismul între Dumnezeu și Satan: Bogomilii credeau că Satan (celula + genomul ADN celular), nu Dumnezeu, a creat lumea materială, iar Dumnezeu (virionul + genomul ARN-viral) a creat doar lumea spirituală. Lumea materială era privită ca o capcană, iar oamenii trebuiau să caute eliberarea din ea.
- Respingerea ierarhiei bisericești: Bogomilii se opuneau Bisericii Ortodoxe și puterii sale lumești. Ei respingeau sacramentele, ritualurile și ierarhia bisericească, promovând o formă simplificată de religie bazată pe rugăciune și post.
- Pacifism și ascetism: Viața bogomililor era marcată de ascetism, posturi și o formă strictă de puritate spirituală, însoțită de respingerea violenței și a proprietății private.

d. Esenianismul Qumranit

Foarte probabil esenienii și-au avut începuturile pe la jumătatea secolului al II-lea î. Hr., în timpul macabeilor. Ducând o viață separată de restul societății, ei s-au organizat în comunități izolate, de tip monastic.

În ceea ce privește credința lor religioasă, se știe că esenienii îl așteptau pe Mesia ca pe un rege al iudeilor, care să-i elibereze de sub dominația păgânilor, pentru a putea întemeia *Împărăția lui Dumnezeu* (virionul). Diferențele majore față de obiceiurile creștinilor constă în : viața izolată pe care o duceau esenienii și sistemul mult mai complex de norme care le reglementau comportamentul.

Doctrina qumranită fundamentală a acestei secte este conținută în *Serek* (Manual de disciplină) care vorbește despre Cele Două Spirite create de Dumnezeu: Prințul Luminii (*sr wrym*) și Îngerul Tenebrelor (*ml'k hwsk*). Dualismul care împarte în două umanitatea se dedublează într-un dualism celest, iar el contribuie la organizarea și opunerea radicală a două lumi ostile una alteia.

Despre cei ce urmează adevărul se spune că «merg pe calea luminii»; dimpotrivă, cei răi, «fiii perversității», «merg pe calea întunericului». Natura și acțiunile umane sunt determinate de Cele Două Spirite: Dumnezeu, în misterul inteligenței sale și al înțelepciunii gloriei sale, a pus capăt existenței răului; la judecata eschatologică (liza), îl va distruge pentru totdeauna, răul nu va mai avea ființă. Purificați, Drepții vor ajunge să-l cunoască pe Cel Preaînalt.

Doctrina lor prezice Judecata de Apoi și afirmă existența unui Spirit Sfânt (Duh).

e. Orfismul

Inteligența artificială ChatGPT rezumă că orfismul este o mișcare religioasă și filosofică din Grecia antică, care își are originile în miturile legate de figura mitică a lui Orfeu, cunoscut pentru abilitățile sale muzicale extraordinare. Această tradiție religioasă are caracteristici distincte față de religia olimpică tradițională, fiind centrată pe idei precum purificarea sufletului, nemurirea și renașterea după moarte.

Caracteristici și conținuturi ale orfismului:

1. Mitologia lui Orfeu: Orfeu este un poet și muzician legendar care, prin cântecele sale, putea încânta animalele și natura, și chiar influența zeii din lumea subpământeană. Una dintre cele mai faimoase povești legate de el este încercarea sa de a o aduce pe soția sa, Euridice (ARN viral inserat în ADN), înapoi din lumea morților.
2. Credințe despre viața de după moarte: Un aspect central al orfismului este credința în ”reîncarnare” și în ”purificarea sufletului”. În cadrul acestei religii, viața este văzută ca o serie de încarnări succesive, iar sufletul este prins într-un ciclu de naștere, moarte și renaștere. Acest ciclu poate fi întrerupt doar printr-un proces de purificare spirituală.
3. Ritualuri de purificare: Orficii aveau practici și ritualuri menite să purifice sufletul, permițându-i acestuia să scape din ciclul reîncarnărilor și să ajungă într-o stare de unire cu divinul. Această idee a influențat ulterior gândirea filosofică a unor figuri precum Pitagora și Platon.
4. Textele orfice: Literatura orfică este formată din poeme și imnuri atribuite lui Orfeu, care descriu atât miturile legate de zei și cosmos, cât și învățături esoterice. Printre textele importante se numără ”imnurile orfice”, ce reprezintă rugăciuni și invocații către diverse zeități.
5. Dionis și Zagreus: În orfism, cultul zeului Dionis joacă un rol semnificativ. Potrivit mitologiei orfice, Zagreus (virion), o formă a lui Dionis, a fost omorât de titani (sistemul imunitar al celulei) și apoi reînviat (clonare virală). Această poveste este esențială pentru înțelegerea ciclicității vieții și a ideii de renaștere spirituală.
6. Dualismul trup-spirit: Orfismul promovează o viziune dualistă asupra ființei umane, unde corpul este văzut ca o "închisoare" pentru spirit (genomul viral). Scopul final al spiritului este să scape din această captivitate prin purificare și prin aderarea la un stil de viață moral și ascetic.

Influențe ulterioare:

- Filosofia pitagoreică și orfismul au numeroase puncte de legătură, în special prin accentul pus pe reîncarnare și purificare.
- Platonismul este de asemenea influențat de ideile orfice, în special viziunea asupra spiritului nemuritor și a separării dintre corp și spirit.

„Orfismul era un mod de viaţă şi anume un mod de viaţă ascetic" (Guthrie, p. 27), implicând vegetarianismul. Binecunoscutele „abţineri" (*apochai*) orfice se justificau printr-un mit dualist creat în jurul lui Dionysos-copil, moştenitor al puterii tatălui său, Zeus, şi sfâşiat în bucăţi de Titanii invidioşi. Zeus l-a reînviat pe Dionysos slujindu-se de inima lui (genomul viral), salvată şi adusă de zeiţa Athena. Dar „partea cea mai îngrozitoare din crima Titanilor abia urmează: după ce l-au omorât pe copilul Dionysos, Titanii au mâncat din carnea lui (s-au infectat). Zeus, plin de furie în faţa acestei nelegiuiri, şi-a repezit fulgerele asupra lor şi i-a ars, iar din rămăşiţele lor fumegânde a ieşit o rasă necunoscută până atunci, rasa oamenilor muritori (cu genom ADN celular și cu genom străin, viral). În virtutea acestor date, natura noastră este dublă : suntem născuţi din Titani, odioşii fii

ai pământului (ai ADN-ului), dar în noi subzistă totuşi ceva din natura divină, pentru că în corpul nostru au trecut fărâme din trupul lui Dionysos (fragmente virale), fiul lui Zeus Olimpianul, din care Titanii s-au hrănit prin sacrilegiu" (Guthrie, p. 98). Acest „păcat antecedent" marchează pentru totdeauna condiţia umană, care nu-şi va putea răscumpăra greşeala (*timoria, scelus*) decât îmbrăţişând „viaţa orfică" (*orphikds bios*), ce constă în „abţinerea de la consumul cărnii fiinţelor vii" (*apoche ton empsychān*) şi în practicarea ascezei.

Orficii sunt net antisomatici, antinomişti în raport cu obiceiurile majorităţii (ei îi învaţă pe oameni să nu ucidă) şi vegetarieni. Suntem prea puţin informaţi asupra lor spre a le atribui în mod cert ideea *metensomatozei* (reîncarnarea aceluiaşi suflet în mai multe corpuri), dar este aproape sigur c-o împărtăşeau, împreună cu pitagoreicii, cu şamanul („iatromant") Empedocle din Agrigent şi cu Platon însuşi, spune I.P. Culianu.

f. Sufismul Ahl e Haqq

Ahl-e Haqq (oamenii adevărului) este o sectă religioasă esoterică kurdă. Aceasta îşi are rădăcinile în principal în Kurdistanul irakian, precum şi în Lorestan şi Kermanshah, în Iran.

Consideraţi eretici de către vecinii lor şiiţi şi sunniţi, Ahl-e Haqq au adoptat un cod strict al secretului. Aceştia au ajuns să îşi definească credinţa drept un **sirr** (mister), care trebuie protejat cu orice preţ de lumea exterioară. Misterul a fost transmis pe cale orală, în *gurani* şi în alte limbi kurde, sub forma poeziei cunoscute sub numele de *kalam*, care constituie naraţiunea sacră a sectei. Două dogme cardinale sunt credinţa în transmigrarea sufletelor şi credinţa în manifestări ale esenţei divine în formă umană. Au existat şapte manifestări şi în fiecare esenţa divină a fost însoţită de şapte îngeri. Ali (primul imam shiʿit) a fost a doua manifestare; poziţia sa este umbrită de cea de-a patra, Sultanul Sohak, fondatorul sectei. Ahl-e Haqq nu respectă riturile musulmane, cum ar fi rugăciunile zilnice şi postul din timpul lunii Ramadanului, şi nici nu împărtăşesc teologia islamică şi spaţiul sacru. În schimb, ei au propriul lor univers sacru şi propriile lor ritualuri, centrate pe *jam* (adunare), când îşi cântă *kalam*-ul, cântă la lăuta sacră (*tanbur*), fac ofrande (*niyaz*) şi împart o masă sacrificială (*qorbani*). O caracteristică principală a organizării lor religioase este împărţirea în două straturi largi: *seyyeds* şi oamenii de rând. *Seyyeds* sunt unsprezece familii sfinte (*khandan*), descendente ale sultanului Sohak sau ale uneia dintre manifestările ulterioare. Fiecare *khandan* este condus de un anumit *seyyed*, denumit *pir*, care supraveghează bunăstarea religioasă a oamenilor de rând iniţiaţi în rândurile sale.

g. Origenismul

Origen ne învaţă că creaţia este eternă, susţinând că Dumnezeu a creat din eternitate. El a susţinut că Dumnezeu a creat patru categorii de fiinţe intelectuale: îngeri, luminători, oameni şi demoni. El a interpretat cartea *Geneza* alegoric şi a fost influenţat de evreul Filon. Cel mai mare origenist a fost Evagrie Ponticul.

- Trinitatea

Origen credea că persoanele trinităţii sunt imateriale şi că Fiul (genomul ARN viral clonat) este Înţelepciunea lui Dumnezeu şi subordonat Tatălui, pentru Origen Tatăl are cel mai înalt rang faţă de celelalte persoane ale Trinităţii.

- Exegeza

Origen credea că aceste cuvinte ale *Scripturilor* au sensuri multiple, susţinând că unele părţi ale Bibliei ar fi nedemne de Dumnezeu dacă ar fi luate doar literal.

- Soteriologie

Origen a teoretizat că toate fiinţele raţionale beneficiază de răscumpărare, afirmând „*Credem că bunătatea lui Dumnezeu, prin medierea lui Hristos, va aduce toate creaturile la unul şi acelaşi scop*”, rezultând în restaurarea universală (virionul primordial).

Principala eroare, conform doctrinei catolice, a origenismului include negarea eternităţii iadului „*...printr-o reabilitare generală a damnaţilor, inclusiv, aparent, a lui Satana*”. Această

eroare, deşi nu este considerată o erezie formală, a fost condamnată la un sinod în 548 d.Hr., care a fost ulterior confirmată de Papa Vigilius.
- Sacramentologia

Origen credea în necesitatea botezului copiilor. Origen nu a menționat că euharistia este un mijloc de iertare.

h. Paulicianismul

Paulicianismul este o sectă creştină eretică dualistă, influențată puternic de maniheism, care face o distincție între Dumnezeul creator al cerului şi al pământului şi Dumnezeul creator al sufletelor (genomul ARN viral inserat în ADN), singurul care merită să fie adorat.

Se presupune că numele acestei mişcări a fost luat fie de la apostolul Pavel, fie de la Paul de Samosata, care a fost episcop al Antiohiei în secolul al III-lea.

În învățătura lor paulicienii resping *Vechiul Testament* şi pretind că nu a existat o întrupare a lui Hristos. Isus Hristos a fost un înger care avea misiunea să mărturisească Evanghelia Sa, pentru ca oamenii să creadă că El poate salva de la moarte. Mama Sa reală este Ierusalimul ceresc (virionul primordial). Ei nu au onorat crucea şi au respins icoanele, *Biblia* lor fiind doar o parte din *Noul Testament*.

*

Concluzie

Aceste mişcări, deşi diferite în esență, au împărtăşit în mare parte o viziune dualistă asupra lumii şi o respingere a autorităților bisericeşti tradiționale. Ele au fost catalogate drept eretice de Biserica Ortodoxă şi cea Catolică şi au fost persecutate de-a lungul istoriei. Cu toate acestea, ele au influențat profund dezvoltarea anumitor curente de gândire religioasă şi filosofică în Evul Mediu şi au contribuit la diversitatea mişcărilor religioase din acea perioadă.

Ugo Bianchi va defini o tipologie funcțională care înregistrează principalele perechi de trăsături opuse prezente în toate sistemele dualiste: radical/moderat; eschatologic (sau linear)/dialectic (sau ciclic); anticosmic/procosmic.
- Prima pereche de trăsături privește originea situației dualiste: dacă cele două principii sunt coeterne, dualismul este radical; dacă, dimpotrivă, principiul Răului apare la un moment dat din cauza vreunui păcat antecedent, avem de-a face cu un dualism moderat sau monarhian (cu un singur *arché* sau principiu).
- A doua pereche se referă la rezolvarea sau la finalul conflictului dualist: dacă el e destinat dispariţiei în momentul în care monarhia principiului bun va fi stabilită (sau restabilită), avem de-a face cu un dualism eschatologic; în situaţia contrară, conflictul se repetă ciclic : vorbim despre un dualism dialectic.
- A treia pereche se referă la poziţia lumii în cadrul conflictului: dualismul anticosmic crede că lumea este de-a dreptul rea, în timp ce dualismul procosmic afirmă bunătatea lumii.

Cu ajutorul acestor trei dihotomii fundamentale, Ugo Bianchi stabileşte un tablou al principalelor forme de dualism: zoroastrismul (radical, eschatologic, procosmic), orfismul şi Empedocle (radical, dialectic), gnosticismul „moderat" (moderat, eschatologic, anticosmic), maniheismul (radical, anticosmic), neoplatonismul (moderat, dialectic, procosmic), mandeismul (radical), bogomilismul (moderat, eschatologic, anticosmic), catharii „radicali" (radical, anticosmic), catharii „monarhieni" (moderat, anticosmic). Absenţa anumitor trăsături din tablou reflectă imposibilitatea determinării lor precise în cazul mai multor dualisme particulare.

3. MITURI DUALISTE

Miturile dualiste pot fi împărțite într-o parte cosmologică şi o parte soteriologică. Prima parte se referă la crearea lumii şi a omului şi la întemnițarea spiritului în cosmosul material; a doua parte se referă la eliberarea spiritului.

Crearea lumii se face printr-un plonjon în apele primordiale a doi protagoniști proveniți din lumi diferite, crearea omului terestru se face prin colaborarea celor doi protagoniști, unul construind corpul şi celălalt sufletul în interiorul căruia îşi închide spiritul pentru a da viaţă corpului.

Colaborarea încetează în momentul în care al doilea protagonist decide să-şi elibereze spiritul din această închisoare şi să urce către lumea divină.

3.1. Partea cosmologică

a. Plonjonul cosmogonic

În cazul clasic lumea este creată prin scufundarea unei ființe divine [uneori un animal, precum un şarpe (ARN viral) sau o pasăre (virion)] în apele primordiale (citoplasma) pentru a aduce pământul (elemente virale clonate) din adâncuri. Similar, ființele divine sau totemice plonjează pentru a aduce lut sau alte materiale care vor constitui Pământul.

Mitul românesc cules de Tudor Pamfile[5] are ca eroi pe Fârtat şi Nefârtat.

Din început era peste tot numai apă; singur Dumnezeu şi cu Dracul umblau pe deasupra. Iată să întâlnesc amândoi. „Cum te cheamă pe tine?" — zice Dumnezeu. „Nifărtache", zice Dracul. „Da pe tine?", întreabă Dracul. „Pe mine mă cheamă Fărtache", zice Dumnezeu. „Haide ş-om face pământ", zice Dumnezeu. „Haide", zice Nifărtache. „Bagă-te în mare şi ia pământ în numele meu", zice Dumnezeu. Nifărtache se bagă şi zice: „Iau pământ în numele meu, nu într-al tău." Când scoate mâna din apă, nu mai era nimic, pământul tot s-a fost spălat. „Vezi, zice Dumnezeu, că ai scos în numele tău, nu într-al meu. Mai bagă-te o dată." Nifărtache se bagă şi zice tot ca dintâi: „Iau în numele meu, nu într-al tău." Dară Dumnezeu a făcut gheaţă deasupra; până ce a spart el gheaţa, pământul iar s-a fost spălat. „Vezi, zice Dumnezeu, iar n-ai făcut cum ţi-am zis eu!" Dintâi, Dracul sta până în genunchi în apă, pe urma pană în brâu, amu era pană în gât. „Ia seama, i-a zis Dumnezeu, că îndată te-neci". El a plecat şi tot n-a făcut cum i-a zis. Dumnezeu iar a prins gheaţă. Când s-a suit sus ş-a văzut că amu nu mai are pământ nimica în mână şi avea să se înece, a zis: „Apoi dar lasă să fie şi într-al lui". Când a zis vorbele aceste, atâta pământ a rămas cât era pe sub unghii şi cu acela a ieşit afară. Dumnezeu a luat un pai, i-a scobit unghiile şi din ţărna aceea a făcut o turtiță, a pus-o în palmă, a suflat şi a bătut cu palma deasupra. Când deschide, este pământ cât un pat. Pune turta pe apă: „Amu avem pământ pe ce ne culca la noapte", zice Dumnezeu.

Vine seara, se culcă alături, dar Nifărtache îl tot împinge pe Dumnezeu să-l înece. Şi l-a tot împins toată noaptea; când se uită a doua zi, era pământ cât este şi astăzi, el tot creştea sub Dumnezeu!

Analiza mitului

Acest mit este o alegorie a activității unui genom viral inserat în ADN[6]. Astfel, Fârtatul simbolizează genomul unui virion de tip ARN, iar Nefârtatul simbolizează genomul ADN din celulă. Apele primordiale simbolizează citoplasma.

Pentru a se clona, virusul are nevoie de ajutorul aparatului celular. De aceea Fârtatul are nevoie de ajutorul Nefârtatului. ADN-ul virusat de ARN-ul viral [Catarii consideră că elementul spiritual (ARN viral) este conținut în suflet (ADN)][7] situați în nucleu plutesc în apele primordiale, citoplasma.

Pentru fabricarea proteinelor necesare funcționării celulei ADN-ul (Nefârtatul) trimite (”*Plonjonul cosmic*”), în citoplasmă , prin ARN-ul mesager, informația genetică necesară sintezei de proteine. ARN-ul viral are nevoie să-şi fabrice proteinele proprii şi de aceea îl trimite pe Nefârtat în citoplasmă. Nefârtatul va sintetiza întâi proteine celulare (”*lut în nume propriu care va fi spălat de ape*”) și abia la urmă va sintetiza proteine virale („*Apoi dar lasă să fie şi într-al lui"*) pe care

5 Povestea lumii de demult

6 Moneta spune că: Trupul este locuință a sufletului, iar sufletul este locuință a spiritului.

7 Moneta atestă că sufletul este separat de spirit. Spiritul însuşi a devenit suflet prin căderea sa.

Fârtatul le va folosi la construcţia virusului (*turtiţa*), ”*suflând*” asupra acestora în vederea îndepărtării impurităţilor celulare.

Petru Adrian Danciu va afirma în articolul ”*Nefârtatul, erou al catabasisului*”[8] următoarele:

”Am putea spune că Fârtatul se foloseşte de Nefârtat într-o relaţie întru-profit. Dacă Nefârtatul coboară de trei ori în apele primordiale, iar la acest număr adăugăm numărul şase (un dublu de trei), al aripilor sale serafice[9], suma obţinută este nouă al zodiei Săgetătorului, o zodie masculină de foc dominată de Jupiter, identificat de gnostici cu IAO, nimeni altul decât Iahweh, pentru ei, demiurgul sau creatorul acestei lumi sau numele Nefârtatului.

Luând pământul, Fârtatul face o turtă[10] (primul simbol: cercul/ sfera) peste care, după ce suflă (sau „coagulează”, proces alchimic prin care se urmăreşte înlăturarea umidităţii în exces), o frământă (etapă a amestecării lui ruah cu hyle) şi creează primul obiect: patul (al doilea simbol: pătratul/cubul-dreptunghiul)/ tronul, sicriul”.

Silirea celulei să cloneze virionul se consideră în mituri ”a face ordine în haos”.

Încă un exemplu:

În mitologia fino-ugrică haosul primordial apare sub forma unui ocean imens.

Num este primul zeu care a apărut din acest haos, fiind cel care a creat lumea. El trimite pe rând lebede, gâşte, „scufundătorul polar” şi Pasărea Iguru, pentru a aduce puţin pământ de pe fundul Oceanului Primordial. Doar Pasărea Iguru reuşeşte să îndeplinească porunca zeului. Din puţinul pământ căpătat, Num creează lumea sub forma unei insule. Când îşi termină creaţia, un bătrân misterios i se arată şi îi cere voie să se odihnească pe insula lui. Num acceptă însă când se întoarce după un timp îl găseşte pe bătrân gata să nimicească creaţia. Supărat, zeul îl goneşte, dar bătrânul cere în schimb atâta pământ cât să poată prinde în vârful toiagului. Num acceptă, căzând astfel în capcană. Bătrânul misterios atinge cu vârful toiagului pământul, făcând să apară dintr-odată o crăpătură, apoi dispare în ea zicând că de acum va sta în acel loc şi de acolo îi va răpi pe oameni.

Analiza mitului

Pasărea Iguru simbolizează virionul care pătrunde în citoplasmă pentru a se clona. Împreună cu NUM (ADN-ul celular) creează nucleul celular. Bătrânul misterios este genomul viral care se va insera în ADN şi de acolo va elibera spirite (”*va răpi pe oameni”*), simbol al virusilor clonaţi.

b. Demiurgul

Lumea este creată de două fiinţe antagoniste : Pemba (sau Bemba) şi Fāro, geniul apelor.

La început, Pemba nu este o entitate vizibilă; mai târziu, se va manifesta sub forma unui arbore balanza (Accacia albida), apoi a unui trunchi (pembele). Cât despre Fāro, acesta începe prin a fi o vibraţie (faro) care-i serveşte lui Pemba ca să plăsmuiască cerul; apoi cade din cer sub formă de ploaie şi devine geniul acvatic prin excelenţă, creatură bizară locuind într-un fluviu. Pemba, în chip de trunchi triunghiular, amestecând praful ridicat de paşii lui cu putregai şi cu

8 Eon, vol. 1, nr. 1/2020

9 În unele variante Nefârtatul are 6 aripi.

10 În basmele noastre populare, găsim situaţii în care mama prepară una sau mai multe turte copiilor ce pleacă în diferite misiuni eroice. Într-unul din aceste basme, mama pregăteşte fiului său, un erou catabasian, o turtă din cenuşă. Ca formă şi conţinut, turta e hrana care răspunde perfect nevoii de asimilare a primei materii (particule virale). Cenuşa, la fel ca praful, sunt aspecte „degresate” ale primei materii, a lutului scos de Nefârtat din umezeala întunecată în eterul călduros. Interesantă este valorificarea simbolului turtei într-unul din basmele noastre populare „Stan Boloban”. Stan Bolovan ajunge la un moment dat „aproape de marginea lumii, unde ce este se amestecă cu ce nu este, zări în depărtare, pe un câmp întins ca o plăcintă mare, o stână (locul de asamblare a noului virus). Lângă stână erau şapte păcurari, iar în stână odihnea la umbră o turmă de oi (elemente virale)”.

propria-i salivă, plămădeşte un ou nemaivăzut pe care-l cloceşte timp de patru zile. O fiinţă înzestrată cu coadă, numită şi „bătrânica albă la cap" (Muso Koroni kundye), iese din ou şi devine soţia lui Pemba. Ea dă naştere plantelor şi animalelor, care-l adoră pe Pemba ca pe un creator, Ngala. Muso Koroni îl plantează pe Pemba în pământ şi trunchiul redevine arbore balanza, strămoşul arborilor sub care se adăposteşte umanitatea creată de Fāro. Pemba, primul stăpân al lumii, se află aşadar la originea animalelor inferioare, în timp ce oamenii şi ordinea umană sunt opera lui Fāro.

Oamenii primordiali nemuritori primesc hrana din cer, trimisă de duhul aerian Teliko, păzitorul apelor superioare ale lui Fāro. Dar starea asta paradisiacă nu poate dura, căci Pemba vrea ca toate femeile să se acupleze cu el, ceea ce provoacă gelozia lui Muso Koroni. La rândul ei, Muso îşi trădează soţul, care o blestemă şi o respinge când îşi manifestă intenţia de a se întoarce la el. Muso este acum pradă disperării şi nebuniei. Aleargă de la vest la nord şi de la sud la est, repetând mereu aceeaşi acţiune nesăbuită. Din cauza dereglării vieţii sexuale, ea produce primul sânge menstrual, pângărind pământul şi toate lucrurile pe care le atinge; pe lângă asta, dezvăluie oamenilor secretele lui Pemba, care nu erau menite cunoaşterii.

Alarmat, Fāro i se alătură lui Pemba în urmărirea lui Muso, o prinde şi încearcă s-o convingă să se supună soţului şi creatorului ei; dar femeia se declară liberă şi aici se situează originea dezordinii din creaţie : această libertate este cauza răului, a morţii şi nenorocirii în lume.

Analiza mitului

Pemba, simbol al ARN-ului, îl plăsmueşte pe Fāro, simbol al ADN-ului celular. Apoi Pemba şi cu Fāro plăsmuesc un ou, simbol al virionului din care se va naşte Muso Koroni, *„Bătrânica albă la cap"* care este un ARN viral. Ea iese din ou, adică din capsidă și devenind soția lui Pemba infectează celula, lumea lui Fāro. Trădându-şi soțul și alergând în toate direcțiile produce elemente virale.

*

Alt exemplu:

În credința mandeeană Demiurgul este numit Ptahil. Originea numelui își are originile în rădăcina **p-t-h**, '*a deschide*'. Această rădăcină face referire la un pasaj din *Ginza*: '*Abatur s-a ridicat, a deschis poarta (Lumii Luminilor) și a privit către apele întunecate; imediat, perechea lui, adică Ptahil, s-a format și s-a înălțat…*'

Povestea creației are ca motiv central dualitatea specifică gnosticismului.

Există o lume a Luminii, creată de un Dumnezeu necunoscut, numit nukraiia (extraterestru) și o lume a Întunericului, produsul apelor întunecate, guvernată de 'Ur și mama și soția acestuia, Ruha. Lumea a fost creată de Ptahil, fiul lui Hibil Ziwa (cel care are control asupra lumilor de lumină) și al mamei acestuia, Zahriel (cea care are control asupra lumilor întunericului) care, pentru a submina autoritatea Lumii Luminilor, creează universul și pe Adam. Din păcate, acesta nu e capabil să îl facă pe Adam să stea pe picioarele lui, așa că mana este adusă din Lumea Luminilor și inserată în bărbat. După aceea, creaturile din Lumea Luminii au creat-o pe Hawa (Eva) să fie soția lui Adam. Așadar, mulți mandeeni consider lumea materială, inclusiv trupul uman să aibă origini impure, dar sufletul, spus și 'Adam-ul ascuns', își are originea în Lumea Luminii, scopul fiind să evadeze din întuneric și impuritate.

Analiza mitului

Abatur, simbol al virionului, s-a decapsidat (*"a deschis poarta Lumii Luminilor"*) în citoplasma celulei (*"a privit către apele întunecate"*). Imediat Ptahil s-a "format" (adică Ptahil este o clonă a genomului viral) și "s-a înălțat" (adică a părăsit celula).

Lumea Luminii este lumea virionului, lumea Întunericului este lumea celulei guvernată de 'Ur și Ruha, cele două catene ale ADN-ului. Hibil Ziwa simbol al genomului viral și cu Zahriel,

simbol al genomului celular îl nasc pe Ptahil care va produce pe ADAM, prin intermediul căruia va crea noile elemente virale ce vor constitui, prin asamblare, noul virus (”*universul*”).

c. Înţelepciunea căzută

În documentele Inchiziției publicate de Dôllinger, găsim mitul revoltei lui Satan și al întemnițării spiritelor cerești.

Dumnezeul Suprem trăia în cea mai profundă armonie cu spiritele pe care le crease. Pentru a le deranja, Satana s-a urcat pe cer și a încercat să intre, dar a trebuit să aștepte la poarta raiului până când l-au lăsat să intre. Odată ajuns în rai, a rămas liniștit o vreme, dar apoi a încercat să ispitească spiritele bune întrebându-le dacă nu cunosc altă fericire sau bucurie decât cea de care se bucura acum împreună cu ele. Când acestea au răspuns că aceasta era toată fericirea lor, el a descris bucuriile mult mai mari de care se vor bucura în împărăția sa. Le-a promis putere și pământuri, câmpuri și vii, aur și argint și, mai presus de toate, frumusețea femeilor. Când i-au cerut să le arate o femeie, el a adus una foarte frumoasă. Când au văzut-o, au simțit o dorință violentă pentru ea. Când Satan a văzut acest lucru, s-a grăbit să părăsească împărăția lor, luând-o cu el. Un număr mare de îngeri s-au repezit după el. Și astfel au căzut mulțimi de îngeri, până când Dumnezeu a închis fanta prin care au căzut. Satana a creat un rai de sticlă pentru ei. Dar Dumnezeu a spart-o, iar îngerii au fost dezbrăcați de splendoarea lor și au rămas neajutorați, înșelați în mod mizerabil de Diavol. Pentru a le lua orice amintire a trecutului, Satana i-a închis în trupuri umane. Ei s-au pocăit de greșeala lor și au cântat imnurile Sionului.

+

Diavolul a făcut pe om din lut și a zis lui Dumnezeu să trimită sufletul în om și Dumnezeu i-a zis diavolului: El va fi mai puternic decât tine și decât mine dacă este făcut din lut, dar fă-l din mâl. Marea și diavolul a făcut om din nămolul mării și Dumnezeu a zis: Omul acesta este bun, căci nu este nici prea puternic, nici prea slab, și Dumnezeu a trimis un suflet în om.

<u>Analiza mitului</u>

Dumnezeul suprem este virionul, iar Raiul este simbolul capsidei virionului. Satana este simbolul ADN-ului. Pentru a avea acces în Rai Satana a trebuit ”*să aștepte o vreme*”, adică până când Virionul a intrat în citoplasmă și s-a decapsidat. Spiritele, simbol al celor doi ARN ce formează genomul viral, încântați de promisiunile Satanei, s-au repezit după el, dar acesta le-a închis în nucleu (”*raiul de sticlă*”). Pentru a fi sigur că cei doi ARN virali vor uita că aparţin lumii virusurilor, Satana, adică ADN-ul celular, i-a închis în trupuri umane sub formă de genom străin. Oamenii care urmează o cale spirituală (adică ”*se pocăiesc și cântă imnurile Sionului*”) vor elibera genomul străin din ei.

+

În a doua parte a relatării din dosarele Inchiziției, omul (instrumentul de clonare a virusului) este făcut din ”nămolul mării” (lut cu apă/proteine și citoplasmă), în care virusul (Dumnezeu) va insera genomul său simbolizat de suflet.

*

În miturile ofiţilor, Sophia este „o putere din (de) stânga" a cărei existenţă decurge dintr-un *accident* petrecut în regiunile de sus ale *pleromei*. Într-adevăr, Mama celor Vii, eonul al treilea, nu reuşeşte să conţină întreaga masă de Lumină fecundantă provenită de la Tatăl universal şi de la Fiul lui. O parte din această sămânţă luminoasă se prelinge din şoldul stâng al Mamei - şi astfel apare Sophia, numită şi Stânga, Prounikos sau Mascul-Femelă. Sophia pogoară asupra apelor nemişcate, le agită şi-şi face din ele un corp apos - adică material -, care o îngreunează pe urmă într-atât încât nu se mai poate desprinde de el. Forţându-se să se ridice din nou spre înălţimile *pleromei*, Sophia se desfăşoară ca un acoperământ, alcătuind din corpul ei cerul vizibil. O vreme rămâne sub cer, într-un

târziu izbuteşte să-şi lepede însă corpul material, numit Femeie, şi să evadeze deasupra cerului. Un fiu al ei, Ialdabaoth, generează şase arhonţi, formând împreună cu ei Hebdomada planetară. Sophia vine mereu în ajutorul speciei umane, împotriva Seniorilor cosmosului, pe care nu scapă nici o ocazie de a-i trage pe sfoară. Nefiind totuşi în stare să pună capăt singură tiraniei lui Ialdabaoth, cere ajutor de la Mama celor Vii şi aceasta îl trimite pe Cristos, fratele „din dreapta" al Sophiei, care-i devine *syzygos* şi asigură mântuirea umanităţii ca Isus Cristos.

Analiza mitului

Sophia, simbol al unui ARN viral din genomul virionului (”*pleroma*”), coboară în celulă ca urmare a decapsidării (”*accident*”) și prin transcriptază inversă se transformă în ADN fals (”*se îngreunează*”, obținând ”*corp material numit femeie*”). Sub această formă începe să producă elemente virale care se adună în apropierea membranei celulare (”*alcătuind din corpul ei cerul vizibil*”). Ialdabaoth, simbol al ADN-ului, îi îngreunează eliberarea și este nevoită să ceară ajutorul celui de al doilea ARN viral, clonat sub numele de Cristos, căruia îi devine soție (*syzygos*). Umanitatea formată din persoane care urmând o cale spirituală eliberează particule virale vor ajuta la formarea capsidei (*Ierusalimul ceresc*) cu care vor părăsi celula.

*

În *Evanghelia lui Philippos* se spune că *„Universul a venit întru existenţă din pricina unei greşeli. Căci cel care l-a creat a vrut să-l facă nestricăcios şi nemuritor, dar el nu a izbutit să-şi împlinească dorinţa*”. Pentru gnosticii setieni, Sophia s-a pogorât în ape şi şi-a luat pentru sine un trup, apele reprezentând vidul sau haosul primordial, numit adesea „ocean" de antici. Toate lucrurile se grăbeau să se lipească de acea picătură de lumină iar când Sophia a zămislit o dorinţă pentru lumina de deasupra, şi-a părăsit trupul şi a devenit liberă. Unele secte gnostice considerau un alt eon vinovat pentru apariţia materiei, însă majoritatea au ales-o pe Sophia, ultimul dintre cei 24 sau 30 de eoni care formau Pleroma gnostică.

Analiza mitului

Virionul intră în citoplasmă și se decapsidează. Asta este ”*greșeala*”. Sophia, ARN-ul viral, se deghizează în ADN fals cu ajutorul transcriptazei inverse (”*şi-a luat pentru sine un trup*”). Cu ajutorul citoplasmei celulei (”*haosul primordial, numit adesea ocean*"), se clonează (”*a zămislit o dorinţă*”) și părăsește celula (”*a devenit liberă*”).

*

Două mituri ale Sophiei apar în textele gnostice copte.

În primul,

Sophia, cea lascivă și ”târfă”, este vinovată pentru că gândeşte fără partener şi gândirea i se traduce într-o imagine, apoi într-o fiinţă teribilă, dragonul leontocefal Ialdabaoth, mai-mare al Arhonţilor şi demiurg al lumii inferioare. Acţiunile necugetate ale acestuia produc deruta şi, până la urmă, pocăinţa Sophiei.

În al doilea,

Pistis Sophia e instalată de la început, în afara pleromei alcătuite din douăzeci şi patru de emanaţii (probolai) de Lumină, dar deasupra celor doisprezece eoni ai marelui tiran Adamas - cele douăsprezece semne ale zodiacului. Arhonţii nu sunt singurii care o urăsc: o invidiază mai cu seamă Authades-Trufaşul, o triplă putere (tridynamos) aflată în acelaşi eon. Pentru a o deposeda de Lumina ei, Authades emană o forţă leontocefală şi, din materia acesteia, trimite alte emanaţii materiale în diverse regiuni (topoi) ale haosului (chaos). Privind în jos, Pistis Sophia vede lumina forţei leontocefale pe care o socoate drept un reprezentant strălucitor al pleromei. Fără să-i ceară voie partenerului ei, se avântă în urmărirea acestei lumini înşelătoare, dorind să şi-o însuşească şi să se servească de ea drept vehicul pentru a urca în pleromă. Se întâmplă tocmai contrariul:

leontocefalul înghite puterea luminoasă a Sophiei, eliminându-i apoi materia (hyle), care devine arhontele leontocefal Ialdabaoth, făcut din foc şi tenebre. Lipsită de Lumina ei, Pistis Sophia ajunge neputincioasă. De mai multe ori îşi exprimă căinţa şi cere ajutor de la pleromă. Într-un târziu, eonul Crist îi este trimis în sprijin.

Analiza mitului

Să urmărim întâi analiza făcută de I. P. Culianu în cartea ”*Doctrinele dualiste ale occidentului*”.

Epitetul prounikos, care face aluzie la lascivitatea Sophiei, ca şi denumirea de „târfă", par să indice un erotism de nepotolit. Se spune că Sophia sau Logos sunt făpturi tinere ; două texte afirmă că Sophia nu are pereche. În orice caz, ea gândeşte de una singură, fără partener, vrea să creeze fără el sau fără porunca Tatălui, acţionează întotdeauna fără să consulte pleroma. În versiunile valentiniene, ea urcă spre Tatăl pradă pasiunii erotice şi temerităţii; la Irineu, îndrăzneala este cea care-i provoacă şi căderea; la Ipolit, accidentul e pricinuit de dorinţa ei de a-l imita pe Tatăl şi de a genera fără syzygos. Mai des, ea priveşte în jos, act nepermis, datorat inexperienţei sau maşinaţiunilor unei puteri rele. La barbelognosticii lui Irineu, secvenţa este constituită din două motivaţii individuale : Sophia nu are partener, priveşte în jos, acest act este nepermis (în raport cu statutul ei în pleromă). În tratatul omonim, Pistis Sophia este obiectul unei curse întinse de Tripla Putere Authades cel Trufaş care, imitând cântecul păsărilor, o face să se uite în jos. Până aici, ea este inocentă; dar devine vinovată de îndată ce săvârşeşte coborârea fără voia partenerului ei.

În tratatele „sethiene", Sophia apare ca o fiinţă androgină, mai exact ca o matrice dotată cu falus, care se autofecundează. Faptul este indicat o dată drept normal , în alt loc însă ca în afara ordinii, din pricină că Sophia acţionează astfel tocmai ca să nu-şi ia un partener. Plecând de la această copulaţie cu ea însăşi, descrisă în termeni cruzi, de la absenţa unui partener, de la starea ei de insatisfacţie şi de curiozitate morbidă, se poate conchide în mod logic că numitorul comun din motivaţiile căderii era autoerotismul. Pe de altă parte, Irineu are probabil dreptate ; cauza generică a dramei este dublă : erotism şi temeritate, insatisfacţie şi acţiune nelegală. Tinereţe, absenţă a unui partener, insatisfacţie şi autofecundare ţin de erotism; urcarea şi coborârea fără voie, imitarea puterii genezice a Tatălui fac parte din sfera ilegalităţii; inexperienţa, curiozitatea feminină şi dorinţa de a-l cunoaşte pe Tatăl aparţin în acelaşi timp ambelor sfere.

Trei texte fac figură aparte. La ofiţii lui Irineu, Sophia-Prounikos, Putere din Stânga şi androgină, este rezultatul unui accident din pleromă: căderea nu-i antrenată de liberul ei arbitru. Tratatul tripartit, dimpotrivă, insistă asupra libertăţii Logosului, accentuând în acelaşi timp asupra părţii de răspundere a mai-marilor lui, a căror omniscienţă rămâne în felul acesta neştirbită, dar a căror conştiinţă iese în mod evident pătată.

*

Analiza noastră.

1. **Primul mit**:

Sofia, ARN viral similară lui Lilith din literatura rabinică, se inserează în ADN-ul celulei rezultând leoncefalul Ialdabaoth, devenind astfel ”*demiurg al lumii inferioare*”. Din această poziție clonează (”*gândește fără partener*”) elemente virale. În final, le va asambla (”*pocăința Sophiei*”).

2. **Al doilea mit**:

Sofia, ARN-ul viral, părăsește capsida (”*este în afara pleromei*”) și se afundă în citoplasmă (”*privește în jos*”). Fără a se consulta cu celălalt ARN al genomului viral se îndreaptă spre ADN-ul celular (”*lumina înșelătoare*”) în vederea inserării (”*leontocefalul înghite puterea luminoasă a Sofiei*”) și pentru a produce elemente virale (”*să se servească de ea drept vehicul pentru a urca în pleromă*”). Neputând scăpa din încleștarea ADN-ului devenit, prin inserare, ”*leontocefalul Ialdabaoth, făcut din foc (baze ARN) şi tenebre (baze ADN)*”, apelează la capsida pe care o părăsise (”*pleroma*”) pentru a-i trimite în ajutor al doilea ARN viral (”*eonul Crist*”).

3. **Analiza analizei lui Culianu**:

I. P. Culianu prinde într-o singură analiză mai multe variante ale mitului căderii Sofiei, ceea ce ne permite nouă să mai descoperim și alte elemente care să demonstreze că este vorba despre genomul străin inserat în genomul nostru în timpul unei pandemii primordiale, omul fiind instrumentul cu ajutorul căruia acest genom străin se poate elibera.

Aflăm astfel că:

- Sofia este deja o clonă a unui ARN viral (”*făptură tânără*”)
- virionul are putere mare de infecție (”*erotism de nepotolit*”, ”*târfă*”)
- virionul nu deține aparat de reproducere și de aceea are nevoie de aparatul enzimatic al celulei (”*se autofecundează*”)
- virionul pătrunde în citoplasmă *(”priveşte în jos”)*
- produce elemente virale (”*gândeşte de una singură*”)
- virionul este asemuit cu o pasăre ademenită de ADN-ul celulei (”*Pistis Sophia este obiectul unei curse întinse de Tripla Putere Authades cel Trufaş care, imitând cântecul păsărilor, o face să se uite în jos*”).
- procesul de clonare este același la toate virusurile de tip ARN (”*dorinţa ei de a-l imita pe Tatăl*”).
- ARN-ul viral, prin transcriptază inversă, devine ADN fals (”*Sophia apare ca o fiinţă androgină*”).

d. Crearea omului

Conform Eznik din Kolb teoria marcionită a creației susține că:

„Și când Dumnezeul Legii a văzut că lumea era frumoasă, s-a gândit să creeze un om în ea. S-a coborât la Materie pe pământ și i-a spus: „Dă-mi din pământul tău și eu îți voi da spirit, și hai să creăm un om după chipul nostru. După ce Materia i-a dat din pământul său, l-a creat și a suflat în el spiritul, iar Adam a devenit un suflet viu și a primit numele de Adam pentru că a fost creat din pământ”.

În documentele Inchiziției se spune:

După ce îngerii căzuți și-au adus aminte de slava cerească pierdută și s-au întristat, diavolul s-a gândit și a spus că îi va îmbrăca în astfel de haine încât să nu-și amintească niciodată că au fost în slava menționată și așa i-a îmbrăcat în trupuri omenești.

Fragmentul S 9 descrie uitarea sufletului:

„Àz l-a făcut pe primul om orb și surd, inconștient și pierdut, astfel încât el nu-și cunoaște nici originea inițială, nici rasa (familia sa divină). Ea a creat trupul și închisoarea, a înlănțuit sufletul care și-a pierdut cunoașterea".

Motivul se regăsește și în *Khwâstwânêft*:

”Și unindu-se cu răutatea celui mai mare dintre toți diavolii... ele (sufletele) au rămas fără gândire sau conștiință. Ele și-au uitat complet patria, în care se născuseră și fuseseră create. Au fost separate de zeii luminoși".

Actul reproducerii era considerat un păcat, iar căsătoria condamnată, deoarece prin acest act sufletul era din nou înlănțuit de o nouă viață umană și prelungea starea prezentă în loc să o încheie.

Analiză:

Există un mit în care se spune că zeii, dorind să scape de munca obositoare de extragere a aurului din pământ au decis să creeze Omul care să preia această sarcină. Aurul reprezintă un simbol al nucleotidelor necesare pentru replicarea genomurilor, a zeilor.

În teoria marcionită, *Dumnezeul Legii* este genomul străin care coboară pe Terra deoarece nu se putea replica singur. De aceea, va infecta populația băștinașă, rezultând Homo Sapiens. De aici afirmația: *"Dă-mi din pământul tău și eu îți voi da spirit, și hai să creăm un om după chipul nostru*". Omul va fi înzestrat cu "liber arbitru" care va permite să fie folosit și pentru replicarea genomului ADN (ateii) cât și pentru replicarea genomului străin de tip ARN (practicanții unei căi spirituale). Credincioșii sunt "minereul" din care "se vor extrage" practicanții căilor ezoterice.

În documentele inchiziției, "îngerii căzuți" sunt cei doi ARN ce compun genomul viral. Îmbrăcarea în astfel de *"haine încât să nu-și amintească niciodată că au fost în slava cerului"*, se realizează prin transcriptază inversă și inserare în genomul omului.

Uitarea, descrisă în *Fragmentul S9* cât și în în *Khwâstwânêft*, are aceeași cauză ca cea descrisă mai sus.

3.2. Partea soteriologică (eliberarea spiritului)

Religiile dualiste, care se bazează pe conceptul unei dualități fundamentale între bine și rău, spirit și materie, oferă perspective distincte asupra salvării sufletelor în funcție de viziunea lor asupra acestei opoziții fundamentale. Iată câteva exemple notabile din tradițiile dualiste și felul în care acestea privesc salvarea sufletelor:

1. Zoroastrismul

În această religie, salvarea sufletului (genomul străin din om) este direct legată de alegerea individului între bine și rău (liberul arbitru). Conform doctrinei zoroastriene, fiecare persoană are responsabilitatea de a urma drumul binelui, iar la finalul vieții, sufletul va fi judecat pe baza faptelor sale. În funcție de alegeri, sufletul va trece fie în Paradis (virion), fie în iad (nucleul celular). Totuși, la sfârșitul timpului, se crede că va avea loc o mare purificare universală, când toate sufletele vor fi salvate, chiar și cele care au ajuns în iad, ceea ce sugerează o salvare finală și universală.

2. Maniheismul

Maniheismul postulează o opoziție între două principii cosmice fundamentale: Lumina (binele, spiritul, virionul) și Întunericul (răul, materia, celula). Sufletele umane, în concepția maniheistă, sunt fragmente de lumină divine (fragmente de virion) care au devenit captive în materie (în celulă). Salvarea sufletului, în această viziune, implică eliberarea acestuia din lumea materială și revenirea la sursa divină a luminii. Practicile religioase, inclusiv asceza și respingerea materiei, joacă un rol central în eliberarea sufletului din captivitatea sa în lumea fizică.

3. Gnosticismul

Gnosticismul pune un accent deosebit pe cunoașterea (*gnosis*) spirituală ca mijloc de salvare. În dualismul gnostic, lumea materială este văzută ca o creație a unui demiurg rău (ADN-ul celular), o entitate inferioară sau malignă, iar sufletul uman (genomul ARN viral) este de natură divină, însă prins în lumea materială. Salvarea în gnosticism vine prin cunoașterea adevărului despre originea divină a sufletului și despre falsitatea lumii materiale. Prin *gnosis* (practicare unei căi spirituale în vederea activării genomului străin di ADN-ul celular), sufletul poate transcende iluziile lumii fizice și se poate întoarce la *pleroma* (capsida genomului viral), starea primordială de unire cu divinitatea.

În gnosticism, sufletele sunt salvate pentru că au aceeași natură divină ca și Mântuitorul (catena ARN activată a genomul străin).

4. Bogomilismul și Catharismul

Aceste două mișcări dualiste medievale, influențate parțial de gnosticism și maniheism, au avut viziuni similare asupra salvării sufletelor. În bogomilism și catharism, lumea materială era

considerată coruptă şi opera diavolului sau a unei forţe malefice (aADN-ului). Sufletul uman (genomul străin), însă, era văzut ca având o origine divină. Pentru a obţine salvarea, adepţii acestor religii trebuiau să respingă lumea materială şi să trăiască o viaţă pură şi ascetică. Cei care îşi purificau sufletul şi se îndepărtau de tentaţiile lumii materiale puteau spera la salvare, în timp ce alţii erau sortiţi reîncarnării sau rămânerii captive în sfera materială, deoarece se credea că sufletele din această lume erau supuse legii metempsihozei. Ele trebuiau să treacă din trup în trup până când erau eliberate... .

Sacchoni scrie despre curentul Balazinansa: *diavolul... le infuzează (creaturilor lui Dumnezeu) în fiecare zi în trupurile umane şi în brute şi, de asemenea, le transferă de la un trup la altul, până când toţi sunt aduşi înapoi în cer.*

Catarii considerau această lume o închisoare pentru suflete şi un loc de pedeapsă şi o identificau cu Iadul, negând existenţa unui alt Iad.

Unul dintre cele mai frecvente nume date Mântuitorului în gnosticism este cel de Străin (genomul virionului este străin).

Potrivit catarilor, fiecare fiinţă umană are în el o fiinţă superioară (genomul străin), spiritul individual, care este „sinele" sau „dublul" său.

Capitolul 32 al *Pistis Sophia* susţine că, după ce s-a văzut întemniţată într-un corp material, Sophia i-a cerut iertare Tatălui Bythos: *„Doamne, Lumină a puterilor, nu mă lăsa acum să fiu lipsită de lumina mea. Căci din pricina ta şi a luminii tale am ajuns să fiu asuprită, şi ruşinea m-a cuprins* (...) *Izbăveşte-mă de materia acestui întuneric, ca să nu mă adâncesc în el, ca eu să fiu izbăvită de emanaţiile zeului Authades care m-au asuprit, şi de vălurile lor Nu lăsa ca acest întuneric să mă cufunde şi nu lăsa ca această putere cu chip de leu să înghită cu totul puterea mea întreagă, şi nu lăsa ca acest Haos să înconjoare puterea mea (...) Nu întoarce faţa ta de la mine, căci sufăr foarte tare. Ascultă-mă şi izbăveşte degrabă puterea mea".* Abia după multe rugăminţi şi lamentaţii (clonări de elemente virale), Sophia a fost lăsată să se întoarcă în lumea eonilor. Pentru gnostici Sophia era un personaj pozitiv, cea care le-a revelat cunoaşterea (prin viziunile din timpul transei provocate de enteogene sau căi spirituale) alături de Khristos, identificată adesea cu Sfântul Duh. Pentru unele secte ea s-a unit cu Khristos (formând genomul străin alcătuit din două catene ARN) şi împreună au intrat în trupul tâmplarului Iesous.

5. Hinduismul dualist (Dvaita Vedanta)

Dvaita Vedanta susţine că există o distincţie clară între suflet (*atman*) [ARN viral inserat în ADN celular] şi Dumnezeu (*Brahman*) [genomul virionului], dar nu neapărat o opoziţie între bine şi rău. În acest caz, salvarea (*moksha*) se obţine prin devoţiune (*bhakti*) faţă de Dumnezeu, iar sufletul individual poate să atingă o unire eternă cu divinitatea, deşi rămâne distinct de aceasta.

6. Budismul

Budismul poate fi considerat o religie dualistă pentru mesajul anticosmic şi antisomatic concentrat în cunoscuta formulă: **sarvam duhkham sarvam anityam**, „totul este suferinţă, totul este neadevăr". Calea cea Mică (*Hināyāna*), pune în opoziţie **samsāra** (ciclul transmigraţiilor) şi **nirvāna**.

Necesitatea "iluminării" promovată mai târziu în Mahāyāna duce la identitatea dintre **samsāra** şi **nirvāna**. „Mahāyāna" se referă, de asemenea, la calea urmată de un Bodhisattva care caută iluminarea desăvârşită în beneficiul tuturor fiinţelor simţitoare, numită şi „Bodhisattvayāna" sau „Vehiculul Bodhisattva". Un bodhisattva care a îndeplinit acest obiectiv este numit samyaksaṃbuddha sau „Buddha complet iluminat". Un samyaksaṃbuddha poate stabili Dharma şi îşi poate conduce discipolii către iluminare. Budiştii Mahāyāna învaţă că iluminarea poate fi atinsă într-o singură viaţă, chiar şi de un laic.

*

În concluzie, religiile dualiste în general văd salvarea sufletului ca pe un proces de eliberare dintr-o lume dominată de rău, de materie sau de forţe demonice. Căderea sufletelor şi încarcerarea lor în trup au antrenat pierderea fericirii lor celeste. Ele au uitat locul naşterii lor şi au adormit

(Gurjieff consideră că oamenii în starea lor normală sunt adormiți). Și când au aflat cât de viclean a acționat Satana, s-au plâns și au început să plângă.

Eliberarea se realizează fie prin cunoaștere, fie prin purificare, fie prin alegeri etice. În unele dintre aceste tradiții, salvarea poate fi văzută ca o experiență individuală și exclusivă, în timp ce în altele există o viziune universală, în care toate sufletele vor fi în final eliberate sau restaurate.

În capitolul 138 din *Kephalaia*, la sfârșitul textului, se vorbește despre rolul **Nous**-ului în momentul eliberării:

*„Învățătorul său, cel care dă o învățătură făcând ca remuşcarea să-i pătrundă în [inimă], este **Nous**-ul Lumină, care vine de sus, care este raza purului (a sfântului) (astru), care vine luminând sufletul, purificându-l, luminându-l, [conducându-l] în țara Luminii, de unde a venit la începutul timpului: și tot acolo se va întoarce și [se va ridica] și își va relua forma inițială*”.

Puterea genomului străin din noi este atât de mare încât poate determina pe unii Profeţi ai populaţiilor tupi-guarani din Brazilia să împingă o parte a locuitorilor într-o aventură pe cât de atrăgătoare, pe atât de autodistructivă: căutarea Ţării fără de Rău, un loc utopic unde munca nu va mai fi necesară subzistenţei şi unde toate interdicţiile, sexuale ori de alt tip, vor fi abolite. Oamenii vor fi cu totul liberi să se consacre plăcerilor dansului şi băuturii. În urma acestei aventuri puținii oameni care mai supraviețuiesc sunt cei care datorită privațiunilor de tot felul din timpul călătoriei, au reușit să-și activeze genomul străin din ei. Călătoria este un fel de inițiere în masă.

*

În folclorul bucovinean s-au păstrat variante cosmogonice stranii, cu rădăcini foarte vechi. De exemplu:

La început nu era nimic pe lume, decât un munte mare purtat de vânturi; din vârful său ieșea foc, iar din foc s-a născut o femeie neînsuflețită al cărei trup a fost purtat multă vreme de vânturi până a ajuns la Vântul-cel-mai-de-sus, care i-a dat viață. De acolo femeia coboară pe munte unde, găsind două bucăți de fier le înghite, rămânând astfel însărcinată, naște doi copii: unul șchiop și deștept, altul teafăr și prost. Muntele neavând fier și frații având nevoie de lut, cel prost aduce lut din adâncul mărilor, iar cel deștept creează din lut un cal fără viață. Ei intră pe rând în cal ca să-l miște, făcând apoi și o căruță; fiindcă numai fratele prost izbutise să miște calul, rămâne să tragă el toată viața.

<u>Analiza mitului</u>

José Alberto Campillo Balderas, licențiat în biologie de la Universidad Veracruzana, masterat și doctorat în științe de la Universidad Nacional Autónoma de México, afirmă în articolul ”Care au venit primii: virușii sau celulele?” că în urma cercetărilor sale la Laboratorul de Originea Vieții, Facultatea de Științe-UNAM, a descoperit că virușii ARN au o origine recentă, apropiată de apariția și dezvoltarea gazdelor lor eucariotice. Se susține chiar că, odată ce ADN-ul a fost „inventat” de viruși, acesta a fost transferat în mod independent la trei celule cu genomuri ARN pentru a da naștere celor trei linii ale vieții: Bacteria, Archaea și Eukarya. Conceptul formal al virușilor este că aceștia sunt „paraziți intracelulari obligați care depind de o celulă pentru replicare” (Fârtatul are nevoie de Nefârtat). Originea virusurilor ARN se află într-un fel sau altul în eucariote. Ipoteza evadării (eliberarea sufletelor), propusă de Frank MacFarlane Burnet în 1944 și consolidată de Howard Temin în 1980, afirmă că virusurile sunt genomi asamblați din gene scăpate de la gazdele lor corespunzătoare.

Ca urmare, putem face supoziția că cei doi copii născuți de femeia din basmul bucovinean simbolizează doi genomi. Cel șchiop și deștept simbolizează ARN-ul viral (ARN-ul are o singură catenă și de aici ideea de șchiop), iar copilul teafăr și prost simbolizează ADN-ul celular (ADN-ul are două catene și de aici ideea de normal). Calul și căruța simbolizează procesele desfășurate în celulă pentru întreținerea acesteia. Faptul că *”numai fratele prost izbutise să miște calul, și rămâne*

să tragă toată viața la căruță” face aluzie la celula care este obligată să cloneze virușii, aceștia din urmă neavând aparatul enzimatic necesar procesului de clonare.

*

Mai există curente gnostice care la o analiză atentă dezvăluie contribuția genomului străin la obținerea revelațiilor lor.

Valentianismul

Valentianismul este o formă de gnosticism care își are originea în secolul al II-lea și poartă numele teologului și misticului creștin Valentin. Aceasta este una dintre cele mai importante și influente școli gnostice ale vremii, și a avut o influență semnificativă asupra dezvoltării teologiei gnostice în general.

Elementele centrale ale valentianismului sunt:

a. Cosmogonia gnostică: Valentianismul împărtășește o cosmogonie complexă, similară cu alte curente gnostice, în care realitatea divină supremă este reprezentată de o Pleromă (plinătate) de entități divine sau eoni. Cel mai important dintre acești eoni este Bythos (Adâncul), o sursă primordială a tuturor lucrurilor. La un moment dat, din Pleromă s-a născut o eroare cosmică, care a dus la crearea lumii materiale prin intermediul demiurgului (un zeu inferior sau ignorant).
b. Demiurgul și creația: În gândirea valentiană, demiurgul este adesea identificat cu Dumnezeul *Vechiului Testament*, văzut ca un creator defectuos și ignorant, care nu este conștient de realitatea divină supremă. El este responsabil de crearea lumii fizice și a omului, dar nu este considerat o ființă răuvoitoare în mod absolut, ci mai degrabă ignorantă.
c. Diviziunea dintre trup și spirit: Pentru valentinieni, ca și pentru alți gnostici, materia este văzută ca o capcană pentru suflet, care este o scânteie divină din Pleromă. Omul este alcătuit din trei componente: trupul (material), sufletul (psihic/ADN) și spiritul (pneumatic/ARN viral). Doar cei cu spirit, numiți ”pneumatici”, au capacitatea de a accesa cunoașterea divină și, astfel, de a se mântui.
d. Isus ca mântuitor: În valentianism, Isus este văzut ca o figură divină care aduce cunoașterea esoterică necesară pentru mântuire. Într-o formă de docetism, valentinienii credeau că trupul lui Isus nu era complet material, ci mai degrabă o aparență, iar scopul său principal era de a transmite cunoașterea divină celor capabili să o primească.
e. Mântuirea prin cunoaștere: Gnosticii valentinieni credeau că mântuirea nu se obține prin credință simplă sau fapte bune, ci prin dobândirea ”gnosis-ului”, o cunoaștere interioară profundă a naturii divine. Această cunoaștere permitea spiritului să se întoarcă în Pleromă, depășind imperfecțiunile lumii materiale.

*

Ofianismul

Ofiții sau ofienii (derivați din grecescul „ophis”, care înseamnă „șarpe”) erau, într-adevăr, o sectă gnostică creștină timpurie. Aceștia sunt menționați în lucrările unor autori creștini din primele secole, precum Hippolytus al Romei, Epiphanius din Salamina, Pseudo-Tertulian și Philastrius, însă majoritatea informațiilor despre ei provin din surse secundare, care depind de lucrările pierdute ale lui Hippolytus, în special ”Sintagma”.

Doctrina ofiților

Ofiții făceau parte din mișcarea gnostică, o tradiție religioasă sincretică ce combina elemente ale creștinismului, iudaismului și filosofiei elenistice. Ei venerau șarpele (ARN-ul viral) din povestea biblică a Grădinii Edenului, văzându-l ca pe un simbol al cunoașterii și al iluminării, mai degrabă decât ca pe un reprezentant al răului. În viziunea lor, șarpele care i-a tentat pe Adam și Eva a oferit cunoaștere umanității, eliberându-i de ignoranța impusă de demiurgul creator al lumii materiale (ADN-ul celular), pe care gnosticii îl considerau o entitate inferioară și imperfectă.

Ofiții, ca și alte secte gnostice, credeau că sufletele oamenilor sunt capturate în această lume materială și că iluminarea spirituală (*gnosis*) le poate elibera.

Luteranismul

Luteranismul este o ramură majoră a creştinismului protestant, fondată pe învăţăturile teologului german Martin Luther (1483-1546). Luteranismul a apărut în secolul al XVI-lea, ca rezultat al mişcării de Reformă Protestantă iniţiată de Luther, care a contestat unele practici şi doctrine ale Bisericii Catolice din acea perioadă.

Luteranul Jakob Böhme, filozof german, considerat a fi cel mai important reprezentant al filozofiei mistice germane după Meister Eckhart, a elaborat o cosmologie proprie care are trei principii: Întunericul (celula), Lumina (virionul) şi clarobscurul (celula virusată), care este lumea amestecului şi a dualităţii. Creaţia lumii se face în două faze, prin doi demiurgi: primul numit de Bohme *Verbum fiat* (genomul străin), este o entitate saturniană; al doilea, creator al lumii vizibile (ADN-ul), se identifică sufletului lumii şi, fără a fi propriu-zis Diavolul, este divinitatea mânioasă a Vechiului Testament. Acestei cosmologii în două etape îi corespunde o antropologie în două faze : „Adam a fost creat cu două trupuri. Unul este un trup de lumină, imagine desăvârşită a formei omeneşti figurate din veşnicie de către înţelepciune (genomul străin) şi care a fost şi cea a lui Lucifer. Celălalt este un corp întunecat, după chipul spiritului acestei lumi, spirit al macro-cosmosului (ADN-ul celular)".

CONCLUZIE

Cele două lumi, lumea virusului şi lumea bacteriilor, lumi care sunt şi ”constructive” şi ”distructive”[11], au decis să creeze OMUL, ”*după chipul şi asemănarea lor*”[12], începând cu celula eucariotă.

Se pare că virusul, în faţa lăcomiei bacteriilor şi a omului, a decis să rupă înţelegerea şi să părăsească această lume, religiile dualiste reflectând situaţia ingrată a OMULUI de a alege între cei doi creatori şi stăpâni.

11 În anumite condiţii, virusul şi bacteriile pot deveni distructive producând boli.

12 Conform Bibliei